

Publicerad 2010-07-21 13:15 av Ingmar Hård

evigt tema

kompanjoner

"Tycker ni inte" sa Fan, när han talade till de församlade symposiemedlemmarna, "tycker ni inte, att vi borde samarbeta lite bättre. Ni och jag!"

Hans åhörarskara var idel gudomligheter, den såkallade "Gudsmenigheten".

Man hade efter långvariga internetkontakter slutligen enats om att samlas för att diskutera människornas förhållande till varandra och till sin planet.

De gudomar, som menade, att de hade skapat människan som sin egen avbild, var till en början inte så pigga på att delta - de upplevde att deras prestige bland de andra gudarna stod på spel - men Fan hade övertygat dem om att utan samarbete och visst ingripande från de högre makternas sida, skulle deras prestigeförlust ändå riskera att bli enorm, eftersom det nu för alla kloka översinnligheter stod klart, att dessa människor var i god färd med att förstöra varandra liksom sitt eget livsrum.

"Men hur skall vi nu gripa oss an detta?" fortfor Fan. "Trots allt har vi lite olika syften med den där människan - hur än hon nu kommit till jorden - ni och jag. Likväl behövs båda parter för jämviktens skull".

Det mummel, som till en början kunnat höras från gudsmenigheten vid Fans öppningsord, upphörde nu. Den uppträdande tystnaden tycktes vittna om viss tvekan. Kanske rörde det sig till och med om lätt förvirring.

"Jamen", sa någon till sist. "Vi behöver inte krångla till det. Är det inte lika bra att historien får ha sin gång. Att vi låter allting gå åt Helvete! Människorna är inte värda bättre. Det räckte inte med Syndafloden. Det behövs något kraftigare medel. Kanske någon superbomb för att inte dra ut på plågan. Jag är trött på dom. Fast å andra sidan är det synd på en sådan rar Planet. Och om människorna försvinner, vilka skall vi då roa oss med?"

"Och", tillade han med ett litet leende, "alla människorna får väl knappast plats hos dig, eller!? själve Fan!"

"Självklart får de inte det! Då måste jag bygga ut! Och det är jag inte säker på att jag vill. Dessutom undrar också jag vad fan vi skulle sysselsätta oss med utan de där varelsena".

I församlingen rådde fortsatt en lätt förvirring - trots att en diskussion nu tycktes ha börjat. Fan skådade ut över de - som han tyckte - något veliga gudarna.

"Fan!" tänkte han. "Skall man behöva komma med allting själv!"

Högt sa han: "Eftersom vi inte har någon stadfäst dagordning och inget konstruktivt förslag har förts fram - jag menar, utrotning är knappast en lösning som gagnar våra intressen - får väl jag väl säga min egen mening".

Det hördes inga protester. Fan gjorde en konstpaus, viftade på svansen, öppnade munnen, slickade sig om läpparna, sög något på det tvinnade bockskägget medan han med ena klöven putsade ett av sina horn:

"Fuck you!" sa han blixtrande.

Och nu brast det lös!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten